

EL DIARI DE LA GEMMA

Dimarts 4 d'agost del 2002

Sóc la Gemma, i aquest és el meu diari. Me'l va regalar la mare quan vaig fer 10 anys, que són els que tinc ara, perquè diu que un dia seré una gran escriptora.

Des de petita que visc en una casa enmig dels camps verds a Crespià. És petita, feta de pedra, per tant no gaire moderna, però cap membre de la meva família és modern. Més ben dit ens agraden les coses velles, el que algunes persones anomenen rampoines o andròmines. La meva mare es diu Maria i el meu pare es deia Guillem. Potser us preguntareu per què he fet servir el verb *deia*. Parlo en passat no perquè el meu pare estigui mort, sinó perquè la meva mare el va deixar, i ara no el veig pràcticament mai. La veritat és que no sé per què el va deixar, jo me l'estimava molt. De tota manera, com diu la mare, de vegades a la vida hi ha coses que s'han de deixar anar. És com si el vent s'emporta el teu estel preferit, potser al cap d'un temps en trobes un altre que t'agrada més. De fet, fa poc la mare va trobar un nou estel, que es diu Eduard, i ara és el seu nòvio. No penso anomenar-lo pare, ni que em regalessin tots els diners del món; el meu pare és i sempre serà en Guillem, per molt lluny que estigui.

Falta un mes i mig perquè s'acabin les vacances d'estiu i tinc moltíssimes ganes de tornar a l'escola, per veure tots els meus amics i amigues. Aquest any començaré 6è, que, segons els meus companys, és el curs més difícil de tot primària. No m'estranya, perquè s'han de fer unes proves que es diuen Competències Bàsiques de quasi totes les matèries. Serà molt complicat, i només de pensar-hi ja sento papallones a la panxa.

Dimecres 5 d'agost del 2002

Avui m'he despertat amb la idea d'anar a la cabana del bosc de Can Riera per observar els ocells. La cabana és una caseta de fusta que vam construir l'Èrica i la Laia (les meves dues millors amigues) i jo sobre un arbre gran i resistent cap a principis d'estiu. Està feta de materials reciclats, sobretot de troncs i cartrons grans.

Per tant, he avisat la mare, m'he posat el casc, he agafat la bici i he sortit de casa com una fletxa sense adonar-me que no havia esmorzat.

Quan per fi he arribat a l'arbre de la cabana, hi he lligat la bici i m'hi he enfilat pujant per l'escala de fusta. He apartat les cortines de la finestra de la cabana i he agafat els prismàtics que porto penjats al voltant del coll.

Els prismàtics me'ls va regalar el pare quan jo tenia 7 o 8 anys, perquè des de petita que m'agrada mirar com volen els ocells i veure com alimenten les seves cries. He estat observant els ocells bastanta estona, sobretot una parella de pardals que estaven construint un niu amb branquetes i fulles del bosc, i una garsa que alimentava els seus petits. Al cap d'una estona he mirat el rellotge i he vist que eren les 11 en punt del matí. M'he preguntat per què tenia tanta gana i he recordat que encara no havia esmorzat. Així que he baixat per l'escala, he deslligat la bici de l'arbre i he posat rumb cap a Crespià. He pensat que si anava directament a casa, la mare potser em renyaria per haver sortit sense esmorzar, de manera que he anat a la cafeteria del meu oncle, que s'anomena Can Roger. M'ha rebut ell amb un somriure molt amable i m'ha preguntat què volia, i li he demanat un planxat i un suc de taronja. Em trobava molt millor amb la panxa plena i he tornat a mirar el rellotge: eren dos quarts de 12. He tornat a agafar la bici, el casc i he tornat a casa.

Quan he arribat, he vist que la mare i l'Eduard estaven xerrant fora la terrassa i he anat cap allà tota contenta, intentant imaginar què m'esperava per dinar, però llavors la mare m'ha fet un gest amb el cap per indicar-me que anés a parlar amb ella. M'ha dit que havien estat parlant amb l'Eduard. Havien decidit anar a viure a la ciutat, a un lloc més modern, i, de fet, a través d'una web havien trobat «la casa dels seus somnis». Jo li he preguntat si era lluny de Crespià i m'ha contestat una cosa que no m'esperava: m'ha dit que sí, que era força lluny, que aniríem a viure a Barcelona. Amb el cor bategant-me amb força, li he preguntat si ens traslladaríem aviat, i amb un somriure a la cara m'ha contestat: «És clar que sí», i m'ha suggerit que comencés a posar totes les meves coses en capsos, perquè el camió de la mudança arribaria la setmana vinent. Jo, enrabiada, he pujat les escales i m'he tancat a l'habitació sense deixar entrar les paraules de la mare, que em provaven de convèncer dels avantatges de mudar-nos a la gran ciutat.

Dijous 12 d'agost del 2002

Ja ha passat una setmana de la conversa, i avui ha arribat el camió de la mudança. No volia sortir del llit, volia imaginar-me que tot era un malson. Només em venien pensaments dolents al cap, m'imaginava que no veuria mai més l'Èrica ni la Laia, que hauria de canviar d'escola, fer nous amics... Però, i si no m'acceptaven tal com era? I si se'n reien de mi? I si no encaixava? Mentre jo estava absorta en els meus pensaments, gairebé no me n'havia adonat que havia entrat la mare per la porta. Em devia venir a renyar perquè aquests dies m'havia hagut de perseguir perquè posés les meves coses dins de capsos. Just quan em pensava que em cauria al damunt una bona esbrancada, m'ha abraçat. Ha estat una

abraçada càlida i plena d'amor. Però jo no ho entenia: per què ens n'anem a Barcelona? I tot el que em quedava per viure al preciós poble de Crespià? No sé com, però he començat a plorar i la mare, quan se n'ha adonat, encara m'ha abraçat amb més força. He aprofitat aquest moment tant com he pogut perquè feia temps que no rebia una abraçada tan dolça com aquella. Li he exposat totes les meves preguntes i me les ha respost totes sense deixar-se ni un detall. M'ha consolat dient-me que segur que faria molts amics nous i que no m'havia de preocupar per res... I, de cop, he sentit la botzina del camió:

—L'Eduard ja ens espera dins —m'ha dit la mare.

No m'he pogut acomiadar de les amigues! Ni tan sols havíem acabat de pintar la cabana, que era el projecte estrella d'aquest estiu. Però, quan he sortit de casa, he rebut la millor sorpresa del món. Han vingut a acomiadar-se, les meves amigues, les amigues de la meva infància amb qui he viscut una infinitat d'experiències inoblidables, estaven plantades davant la porta de casa meva amb els braços ben oberts per fer-me una abraçada, segurament l'última que em farien en molt de temps.

Finalment he entrat dins el camió i he llençat petons a l'Èrika i la Laia mentre posàvem rumb cap a Barcelona per començar-hi una nova vida. Estava espantada, nerviosa i, sobretot, neguitosa. M'ha semblat que la mare ho havia notat perquè m'ha fet una mirada de consol. Al cap d'una hora llarga, hem arribat a la casa nova. De fet, no era una casa, sinó un pis, un pis gran i modern.

La veïna del pis del davant ens ha rebut molt amablement i ens ha ofert un suc i unes galetes. Ens ha explicat que just al pis de sota el nostre també s'hi havia traslladat una família de tres membres aquella mateixa setmana: una parella amb una filla, si fa no fa, de la meva edat. Semblava que havien vingut de Figueres i de seguida he pensat que segurament tindríem coses en comú. Demà al matí l'aniré a conèixer sens falta. Potser la nova vida a Barcelona és l'estel que m'estava esperant...